

προήρχετο εκ τινος παράφρονος, ὃν ἄλλοις τις, ἐστάμενος ὄρθιος ἔμπροσθέν του, ἠμπόδιζε νὰ βλέπῃ, διὸ τοῦ ἐφώναξε — «Κάτω», ὡς γίνεται συνήθως εἰς ὅλα τὰ θέατρα. Τρεῖς δὲ ἢ τέσσαρες ἐπιληπτικοὶ, οἵτινες ἔπαθον μικρὰν ἀδιαθεσίαν, ἀπῆχθησαν ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν τῆς αἰθούσης.

Ἐπὶ τῇ ευκαιρίᾳ ταύτῃ εἶνε ἄξιον νὰ ἀναγραφῆ ὅτι τὴν μέθοδον τῆς διὰ τῶν μουσικῶν διασκευάσεων θεραπείας ἐφήρμοσε τὸ πρῶτον ἐν Βισέτρῃ ἐν ἔτει 1843 ὁ ἱατρὸς **Leuret**. Ἐκτοτε δὲ ἐγένετο δεκάτῃ ἀπανταχοῦ ὅπου ὑπάρχουσιν ὅμοια καταστάματα. Ἐνταῦθα ἕκαστον τμήμα ἀσθενῶν δις τῆς ἐβδομάδος ἔχει μουσικὴν ἐν ἐκάστῳ δὲ τμήματι ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν γερόντων σχηματίζεται μικρὰ ὀρχήστρα, ἧς τὴν μουσικὴν συνοδεύουσιν οἱ παράφρονες ἄδοντες ἐν χορῶ.

Ἡ κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὑπὸ τῶν ἀσθενῶν τῆς Βισέτρης γενομένη ἔνθερος δεξιῶσις πρὸς τοὺς μουσικοὺς εἶνε ἀπόδειξις ὅτι δι' αὐτοὺς ἡ ἑορτὴ ἐκείνη ὑπῆρξεν ἀφορμὴ λίαν ευαρέστων συγκινήσεων.

Προφυλακτικὸν μέσον κατὰ τῆς ἀσθενείας ΤΟΥ ΑΝΘΡΑΚΟΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΖΩΟΙΣ

Ἄξιολογώτατην ἀνακάλυψιν ἀνεκοίνωσεν ἐσχάτως εἰς τὴν ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν καὶ εἰς τὴν τῆς Ἰατρικῆς ὁ διάσημος Γάλλος χημικὸς **Pasteur**. Πρὸ ἐνὸς σχεδὸν ἔτους ὁ **Toussaint** ἀπέδειξεν ὅτι ὁ ἴσος τοῦ ἀνθρακος ὑποβληθεὶς εἰς θερμοκρασίαν ἀνωτέραν τῶν 450 καὶ ἐνοφθαλμισθεὶς εἶτα εἰς ζῶα, οὐ μόνον δὲν μεταδίδει αὐτοῖς τὴν νόσον, ἀλλὰ καὶ καθιστᾷ αὐτὰ ἀπρόσβλητα ὑπ' αὐτῆς.

Ὁ **Pasteur** ἐπαναλαβὼν τὰ πειράματα ταῦτα καὶ τροποποιήσας αὐτὰ ἐπεβεβαίωσε τὰς παρατηρήσεις τοῦ ἐξόχου τῆς **Toulouse** κτηνιάτρου. Ἦδυνήθη τῷ ὄντι, ἐνοφθαλμίσας ζῶα τινα διὰ τοῦ ἠραιωμένου ἰοῦ τοῦ ἀνθρακος, νὰ καταστήσῃ αὐτὰ ἀπολύτως ὑπ' αὐτοῦ ἀπρόσβλητα.

Τὰ πειράματα ἐγένοντο ἐν τινὶ ἐπαύλει: πλησίον τοῦ **Melun**. Τὴν 5 π. Μαΐου ἐνοφθάμισαν 24 πρόβατα, 1 αἶγα καὶ 6 ἀγελάδας· ἕκαστον δὲ ζῶον διὰ πέντε σταγόνων ἰοῦ ἀνθρακος ἠραιωμένου. Τὴν 17 Μαΐου ἐνοφθάμισαν ἐκ νέου τὰ ζῶα ταῦτα δι' ἰοῦ ἀνθρακος μολυσματικωτέρου τοῦ πρῶτου, ἀλλ' εἰσέτι ἠραιωμένου. Τὴν 31 Μαΐου ἐνήργησαν λίαν μολυσματικὸν ἐνοφθαλμισμὸν, δι' οὗ ἐσκόπουσαν νὰ κρίνωσι περὶ τῆς δράσεως τῶν προηγηθέντων προφυλακτικῶν ἐνοφθαλμισμῶν. Πλὴν δὲ τῶν προφυλακτικῶς ἐνοφθαλμισθέντων 31 ζῶων, ἐνοφθαλμισαν 24 ἄλλα πρόβατα, 1 αἶγα καὶ 4 ἀγελάδας, ἅτινα εἰς οὐδεμίαν εἶχον ὑποβληθῆ πρότερον προφυλακτικὴν θεραπείαν. Τὴν 2 Ἰουνίου, 48 ὥρας μετὰ τὸν διὰ τοῦ καθαροῦ ἰοῦ ἐνοφθαλμισμὸν, ἅπαντα τὰ προφυλακτικῶς ἐνοφθαλμισθέντα πρότερον ζῶα ἦσαν τελείως ὑγιῆ· τοῦναντίον, ἐκ τῶν 29 ἄλ-

λων ζῶων, τῶν μὴ ὑποστάντων τὸν προφυλακτικὸν ἐνοφθαλμισμὸν, τὰ 24 πρόβατα καὶ ἡ 1 αἶξ ἀπώλοντο, αἱ δὲ ἀγελάδες δὲν ἀπέβιωσαν μὲν, ἐνόσησαν ὅμως βαρέως. Ὅθεν εἶναι ἤδη ἀποδεδειγμένον διὰ τῶν λαμπρῶν τοῦ **Toussaint** καὶ τοῦ **Pasteur** πειραμάτων, ὅτι διὰ τῆς ἐξαραιώσεως τοῦ ἰοῦ τοῦ ἀνθρακος δυνάμεθα νὰ παρασκευάσωμεν προφυλακτικὸν κατὰ τῆς νόσου ταύτης μέσον.

Κατὰ τὸν **Bouley** οἱ κτηνίατροι τοῦ **Lyon**, **Arloing**, **Cornevin** καὶ **Thomas** ἐπειράθησαν ἐπίσης δι' ἠραιωμένου ἰοῦ, ἐνέσαντες ἐλαχίστην αὐτοῦ ποσότητα. Ἡ οὕτω δὲ κτωμένη πρὸς τὸν ἀνθρακα ἀνοσία ἐμμένει ἐπὶ πλέον τοῦ ἐνὸς ἔτους τοῦλάχιστον, καὶ εἶναι τοιαύτη ὥστε ἀποκτᾷ αὐτὴν ἐπίσης καὶ τὸ ἔμβρυον, οὗ ἡ μήτηρ ἐκτίσαστο αὐτὴν.

Οἰκλήποτε καὶ ἂν ἦναι τούτου ἡ ἐκείνου τοῦ πειραματιστοῦ ἡ ἐργασία εἰς τὰς ἀνακαλύψεις ταύτας, δὲν θὰ λησμονήσῃ τις ὅτι πρῶτος ὁ **Pasteur** σπουδάζων τὴν χολέραν τῶν ὀρνίθων ἐξέσπεσε τὴν ἰδέαν ὅτι ἰός τις (**un virus infectieux**) δύναται νὰ ἐξαραιωθῆ τοσοῦτον, ὥστε ἐνοφθαλμιζόμενος νὰ κατασταθῇ μέσον προφυλακτικὸν (**un virus vaccin**).

Εἶναι πιθανὸν ὅτι ἡ γεωργία μεγάλην ἐκ τῶν ἀξιοσημειωμένων τούτων ἀνακαλύψεων θὰ πορισθῆ ὠφέλειαν. Ὁ ἀνθραξ, οὗ ἔνεκα παρατηροῦνται ἔτι καὶ νῦν φοβεραὶ καταστροφαὶ εἰς τινα ποίμνια, δὲν θὰ εἶναι μετ' οὐ πολὺ εἰμὴ ἀπλῆ ἀνάμνησις· εἰς τὴν γαλλικὴν δὲ ἐπιστήμην θὰ ὀφείλεται ἡ τιμὴ τῆς τούτου ἐξαλείψεως. Δέον νὰ εἴμεθα εὐγνώμονες ἐπὶ τούτῳ οὐ μόνον τῷ **Pasteur**, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς διὰ τῶν πειραμάτων αὐτῶν συντελέσασιν εἰς τὰ ἀποτελέσματα ταῦτα.

Ἴσως μάλιστα ἡμέραν τινα ἐξευρεθῶσιν ἀναλογοὶ προφυλακτικοῦ ἐνοφθαλμισμοῦ μέθοδοι καὶ δι' ἄλλας μολυσματικὰς νόσους, οἵκι ἡ λύσσα, ἡ χολέρα, ὁ τύφος. *Π.

ΠΑΘΥΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΒΕΤΙΑΣ.

Κατὰ τὴν ἐσχάτως δημοσιευθεῖσαν ἔκθεσιν ὑπὸ τοῦ γραφείου τῆς στατιστικῆς τῆς Ὁμοσπονδίας ὁ πληθυσμὸς τῆς χώρας ταύτης ἀνῆρχετο τὴν 30 Νοεμβρίου παρελθόντος ἔτους εἰς 2,831,787 κατοίκους. Τῷ 1870 οἱ κάτοικοι συνεποσούντο εἰς 2,655,011, τῷ 1860 εἰς 2,510,794, τῷ δὲ 1850 εἰς 2,390,116. Ἐπομένως ἐντὸς τριάκοντα ἐτῶν ἐγένετο αὐξήσις κατὰ 441,671, ἐξ ὧν ἀναλογοῦσι κατὰ μέσον ὄρον 14,487 εἰς ἐκάστην ἐπαρχίαν (**canton**). Ἡ πόλις τῆς Βασιλείας, ἧτις ἐν ἔτει 1850 ἠριθμεῖ μόνον 29,555 κατοίκους, περιλαμβάνει νῦν 64,205· ἡ αὐξήσις αὕτη ὀφείλεται μάλιστα εἰς τὴν γειτονίαν τῆς Γερμανίας, ἐξ ἧς μέγας ἀριθμὸς προσφύγων ἦλθε καὶ ἀποκατέστη εἰς τὴν ἐλβετικὴν πόλιν. Καὶ αἱ ἐργασίαι

δὲ τῆς διατρήσεως τοῦ Σαιν-Γοθάρ συνετέλεσαν οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν αὐξησιν τοῦ πληθυσμοῦ τῶν ἐπαρχιῶν Uri καὶ Zug. Οἱ κάτοικοι τῆς Γενεύης ἀπὸ 63,000, ὅσοι ἠριθμοῦντο τῷ 1850, συνεποσώθησαν τῷ 1880 εἰς 99,000.

Κατὰ τὰ δεδομένα ταῦτα ἡ ἐν γένει αὐξήσις τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ἑλβετίας εἰς τὸ διάστημα τῶν τελευταίων τριάκοντα ἐτῶν εἶνε 5,5 κατὰ 1000 κατοίκους. Ἐκ τῶν Κρατῶν τῆς Εὐρώπης τρία μόνον ὑπάρχουσι παρυσιάζοντα κατωτέραν ἀναλογίαν — ἡ Βουκρία 5,4, ἡ Ἰρλανδία 4,6, ἡ Γαλλία 2, 3 τοῖς χιλίοις.

Ὁ ἑλβετικὸς στρατὸς σύγκειται ἐξ 117,759 λογάδων ἀνδρῶν, διηρημένων εἰς ὀκτὼ κατηγορίας. Ἡ ἐθνοφυραὶ περιλαμβάνει 92,736 ἐκ τούτων δ' ἔπεται ὅτι ἡ Ἑλβετία δύναται ἐν ἀνάγκῃ νὰ παρατάξῃ 200,000 καλῶς ἡσχημένους στρατιώτας καὶ ἀρίστους σκοπευτάς. M. .

ΤΟ ΨΕΜΑ ΚΙ' Η ΑΛΗΘΕΙΑ

Ἐκ τῶν τοῦ Βηλαραῖ.

Σὲ μιὰ ἐποχὴ ἀλλοτεσινή, ποῦ πονηρῆς καὶ δόλοιο
Τὸ κῦρος εἶχαν δυνατὸ 'ς τὴν οἰκουμένην ὅλη,
Γιατὶ τὸ Ψεῖμα τολμηρὸ μὲ πλάνον εἶχε φτάσει
Τὸν ἑαυτοῦ 'ς τῶν πολλῶν τὴ γνώμη νὰ φρονιάσει,
Μὲ παρηρσία 'ς τὸ κοινὸ ὅπου ἤθελε νὰ τρέξῃ
Ἐλευθέρου, ἀνεμπόδηγο, καὶ κόπο νὰ μὴν ἔχη,
Νὰ περπατῇ μὲ σοβαρὸ, μὲ περηφάνειας ἦθος,
Καὶ νὰ τρομάξῃ τῶν μικρῶν καὶ τῶν τραυῶν τὸ πλῆθος·
Νὰ βρῆσκῃ χώρα 'ς ὀλοῦνον, παντοῦ συντροφευμένο,
Σὲ κάθε σπῆτι ἀγαπητὸ καὶ περιποιημένο —
Ἡ μαύρη Ἀλήθεια ἀπὸ καιροῦ καὶ χρόνια ἐξορισμένη,
Ἄπο τὸν κόσμον μισητὴ κι' ὄξω ἀπ' αὐτὸν κρυμμένη,
Ἐς ἀνήλιον τόπον, ἀνάμερον, καὶ σὲ πυκνὸ σκοτάδι,
Εἶχ' ἀποκάμῃ κατοικίαν μέσ' σὲ βαλὸν πηγάδι·
Μητ' ἀπὸ κεῖθε ἐκόταξε νὰ βγῇ σὲ ἡμέρας φέξι,
Μὲ δίχως κίνδυνον ἀφρευχο, χωρὶς βαρεῖαν νὰ φταίξῃ.
Κεῖ μέσα πάντα μοναχὴ 'ς τὸν πάτο σφαλισμένη,
Ἄπο τὸ φῶσον ἄκοπα, σκληρὰ βασανισμένη,
Ἄν ἐπιτόγαινε καιρὸ τὴ νόχτα νὰ μ'πορέσῃ
Σὲ φίλου ἡ γνώριμον παληοῦ τὸ σπῆτι νὰ χωρέσῃ,
Τὴν συντροφίαν τοῦ ἐχαίρονταν στιμαῖς μὲ τρόμου ζάλη,
Καὶ κλειόνταν γλήγορ' ἄφαντα μεσ' τὴν κρυψίονα πάλι.
Ἄλλὰ μονάξιος ἐρημιὰ παρόμοια νὰ ὑπομένη
Βαρέθηκε ὡς τὸ ὕστερο πολὺ περιορισμένη,
Κι' ἀποφασίζει μὴν ἀυγὴ ν' ἀφῆκῃ τέτοιους τόπους
Νὰ πάη νὰ ζήσῃ ὡς ἄλλοτε μαζὴ μὲ τοὺς ἀνθρώπους.
Ὅχ τὸ πουργὸ λοιπὸν αὐτὴ σὲ σταυροδρόμῳ βγαίνει,
Ἐς τὸν κόσμον φανερόνεται, 'ς τὸν κόσμον πάλι μπαίνει.
Μὲν ἐβουλήθη ὀλόγυμνη τὰ κάλλη κι' ὀμορφιά της
Νὰ δείξῃ δίχως σκέπασμα, ὡς ἦταν μάλθημά της·
Θαβρῶσε ἀκόμα σῶζονταν καθῶς καὶ πρῶτα ὠραία,
Ὅσῶν καὶ πρῶτα ποθητὴ καὶ ζηλειμένη νέα.
Τὰ νιάτα ὀγλήγορα περνᾶν, τὰ γηρατιά π'αχνοῦν.
Καὶ τοῦτα μὲν ἐφάνηκαν, ἡ χάρες τελειοῦν.
Καλοὶ ἀχαμνοὶ, ποῦ διάδωκαν ὄχ τὸ λαὸ κοντὰ της,
Μηδὲ ἐπεριεργάζονταν καθόλου τὴ θωρή της·
Κανεὶς δὲν καταδέχονταν μηδὲ νὰ τὴ ρωτήσῃ,
Μὲν βιαστικὰ τὸ δρόμον του τηροῦσε ν' ἀκολουθήσῃ.
Στέκει ἡ Ἀλήθεια, καρτεραίε 'ς τὴν ἄκρα ἀπορριμμένη,
Σὲ καταφρόνισι πολλή, ψυχρὴ καὶ παγωμένη,
Διαβάνει ἡμέρα ὀλάκερη, κοντεῖνε νὰ νυχτώσῃ,
Καὶ δὲν ἐδρέθηκ' ἀνθρώπος σὲ ταύτη νὰ ζυγώσῃ.
Κι' ἐκεῖ ποῦ διαλογίζεται, 'ς τὸ νοῦ της ἀποράει,
Μὲ καταισχύνῃ κι' ἐντροπὴ τὸ τι ἔπαθε μετράει,

Τῆς φανερόνεται ὀμπροστὰ τὸ Ψεῖμα στολισμένο
Ἄπο πετράδια λογιαστὰ, καὶ 'ς τὰ χρυσὰ ντυμένο.
Πλαστὴ ἦταν ὅλη ἡ φορεσιά κι' ἀπὸ γυαλιὰ γιομάτη,
Ὅς τόσο ἐφάνταζε πολὺ κι' ἐγέλαε τὸ μάτι.
— Ὡ, καλημέρα σου ἀδελφῆ, τῆς λέει, καὶ τί κάνεις;
Ποῦ ἦσουν καιροῦς ὀπώλειες, καὶ ποῦθε τώρα ἐφάνης;
Ἄμ πῶς γυμνὴ ἔτσι ὀλότ'ελα, μονάχη τέτοια ὦρα
Σὲ δρόμου διάβα σὲν κι' αὐτὸ, 'ς τὴ μέση ἀπὸ τὴ χώρα;
— Ἐδώ για σὲν ὄχ τὸ ταχὺ, μὲν ἀπεκρίθη ἔκεινη,
Καὶ 'ς τὰ χαμένα ἐστάθηκα, τοῦ κάκου ἔχω προσμείνει·
Ἐκρίνα τάχατε καλὸ τὴν ἐρημιὰ ν' ἀφῆτω,
Ἐτὸν κόσμον 'σάν προτιήτερα νάρθῶ νὰ κατοικήσω·
Νὰ ἐλεήσω ἠθέλησα τοὺς μάταιους ἀνθρώπους,
Ποῦ 'ς τὴν ἀμάθεια κείτονται μὲ ταλαιπώριας κόπους.
Ἐς αὐτοῦς νὰ λήψω καθαρὴ, τὴν πλάνη νὰ σκοπίσω,
Νὰ ἔβαλειροῦν ἡ πρόληψες καὶ τὰ κακὰ νὰ σῶσω.
Νὰ φέρω πάλι μάλθησες, νὰ φέρω πάλι φῶτα,
Νὰ ὀδηγήσω τοὺς ὀνητοῦς εἰς τὸ καλὸ, σὲν πρῶτα.
Τ' ὀμολογῶ, ἐπλανέθηκα 'ς τὸν ἄγνωμον σκοπὸ μου·
Καὶ καταφρόνια ἀνέλπιστα θωρῶ μὲ ὀυμασμοῦ μου.
Μικροὶ μεγάλοι μὲ μισᾶν, κανένας δὲν μὲ θέλει,
Ἄν εἶμαι ἡ δὲν βρῆσκωμαι τελειῖες δὲν τοὺς μέλει,
Καὶ 'σάν νὰ μ' εἶχαν ὄχρηστα τὸ πρόσωπο γυρίζουν,
Ἄλλ' ὡς κ' οἱ φίλοι μου οἱ παληοὶ, κι' αὐτοὶ δὲ μὲ
[γνωρίζουν.

Κι' ἂν κανεὺς ἀποκοτᾶ δυὸ λόγια νὰ μιλῆσω,
Φεύγει μὲ πάτημα γοργὸ μηδὲ τηραίε ὀπισω.
Νογᾶ τὸ λάθο πῶκαμα, οἱ ἀνθρώποι δὲ μοῦ φταίγουν·
Ἐς αὐτοῦς δὲ τύχαινε νὰ βγῶ ἡ γρηαὶς δὲν τοὺς ἀρέγουν.
— Δὲν εἶν' αὐτὸ ἀδερφοῦλα μου, ἐκεῖνο ποῦ πειράζει,
Τῆς λέει τὸ Ψεῖμα, ὡς τὸ φρονεῖς, κι' ὀνοῦ σου λογαριάζει·
Δὲν βλάθουν τὰ γερᾶματα, μὲν ἀφορμὴ κι' αἰτία
Εἶν' τῆς στολῆς ἡ ἔλλειψι, δὲν εἶν' ἡ ἡλικία.
Γιατὶ νομίζουν οἱ πολλοὶ πῶς κάθε τι δὲν πρέπει
Μὲ δίχως κῆνα σκέπασμα καθέννας νὰ τὸ βλέπῃ.
Ἐγὼ, πολλὸ παληότερο καὶ γερωνότερο σου,
Μὲ τὰ στολῖδια ποῦ φορῶ φαντάζω νιότερο σου.
Καὶ ντιοῦμαι πάντα λογιαστὰ καὶ πάντα συγκαλλάζω.
Καὶ, πᾶσα ἡμέρα ἀλλοιῶνικο, καινούρια νιάτα βγάζω.
Τὰ ὄξω ὀρέγεται, καλὰ, 'ς ἐκεῖνα προσκολληταί.
Τὰ μέσα δὲν παρατηραίε ὀ κόσμος, κι' ἂς γελείται.
Γιὰ τοῦτο ἐγὼ ἔχω ἀπέρασι, γιὰ τοῦτο κριεῖω,
Γιατὶ ν' ἀρέσω καθενὸς ἀδιάκοπα γυρεῖω.
Κι' ἔτσι παντοῦ προτιήμαι, παντοῦ εὐρίσκω χώρα,
Καὶ κυδερνῶ, ὡς ὀρέγομαι, τὸν κόσμον ὡς τὴν ὦρα.
Νὰ παρῆσισῆς τὸ κορμὶ λοιπὸν σὲ γόμνια τόση,
Συμπάθησέ με νὰ σοῦ εἰπῶ πῶς δὲν παρήταν γνῶσι.
Ὅς τόσο τὸ τι γένηκε πλιὸ δὲν μπορ' νὰ ξεγίνη,
Κι' ἂς προσπαθήσωμε 'ς αὐτὸ ποῖος διορθωμὸς νὰ γένη.
Ἐλα ἀδελφῆ, νὰ κάμωμε, σοῦ τάξω γιὰ καλὸ μας,
Μὲ συμφορῖα. ἂν ἀγαπᾶς, μὲν διάφορο κοινὸ μας·
Σὲ τοῦτό μου τὸ φῶρεμα κι' οἱ δυὸ νὰ τυλιχτοῦμε,
Συντρόφοι πάντα ἀχώριγοι μαζὺ νὰ περπατοῦμε.
Τότες οἱ φρόνιμοι θὰ ἴδουσι πῶς βρῆσκωμαι μὲ ἐσένα,
Ἄπο χατήρι σου ὀρθῶ δὲ μὲ μισᾶν κι' ἐμένα.
Κι' ἐσένα πάλι οἱ τρελλοὶ νὰ σὲ θωροῦν μαζὶ μου,
Μετὰ χαρᾶς σὲ δέχονται ἀπ' ἀφορμὴ δική μου.
Ἐς ταῦτα ἡ Ἀλήθεια σρέγοντας τὸ Ψεῖμα ἀγκαλιασμένη,
Ἐς τὴ φορεσιά τοῦ ἐφάνηκε μὲ τοῦτο σκεπασμένη·
Κι' ἀφόντης ἀνταρῶθηκε τὸ Ψεῖμα κι' ἡ Ἀλήθεια,
Ἐς τῆς γῆς τὴ σφαίρα ἐπλήθυναν τὰ τόσα παραμῦθια.
Τὰ παραμῦθια ἐξιστορῶ, τοὺς μύθους ξεδιαλέγω,
Στολνῶ τὸ Ψεῖμα ὅσο 'μπορῶ καὶ τὴν Ἀλήθεια λέγω.¹

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὀλίγον μετὰ τὴν ἀνάβησιν τοῦ Γαμβέττα εἰς τὴν προεδρείαν τῆς Βουλῆς συμπατριώτης τοῦ
1. Ὁ χαριέστατος οὗτος μύθος γρηγορεῖ ὡς πρόλογος εἰς τὴν συλλογὴν τῶν μύθων τοῦ Βηλαραῖ.